

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Пазарджик , 03.0**.00**1 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на трети декември, през две хиляди и двадесета година в
следния състав:

Председател: Ели Каменова

при участието на секретаря Огняна Фурнаджиева
като разгледа докладваното от Ели Каменова Административно наказателно
дело № **0**05****0**01600 по описа за **0**0 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от А. И. Ц., ЕГН: *****, от гр. Септември,
обл. Пазарджик, ул. „****“ № **, против Наказателно постановление №
00-340-01-№5/10.0**.00**0 г., издадено от Началник към РУ -
Септември при ОДМВР - Пазарджик, с което на същия за нарушение на чл.
64, ал. ** и ал. 4 от ЗМВР, на основание чл. **57, ал. 1 от ЗМВР е наложено
наказание "глоба" в размер на 150 лв.

С подадената жалба се атакува наказателното постановление като
необосновано и незаконосъобразно с искане за неговата отмяна. Излагат се
доводи за нарушение на разпоредбите на чл. 4** и чл. 57 от ЗАНН досежно
липсата на пълно описание на нарушението и обстоятелствата около
извършването му. Сочи се също, че е допуснато смесване на фактическите
състави на чл. **57, ал. 1 от ЗМВР и чл. **64, ал. 1 от ЗМВР. Претендира се
присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител
- адв. Златанов поддържа изложените в жалбата доводи за

незаконосъобразност на издаденото НП, алтернативно моли за приложението на чл. **8 от ЗАНН.

Административнонаказващият орган /АНО/ - РУ – Септември при ОДМВР – Пазарджик не изпраща представител в съдебно заседание. С изпращане на административнонаказателната преписка е депозирано становище по жалбата с искане за оставянето ѝ без уважение.

Съдът, след като взе предвид изложеното в жалбата и след като анализира събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 0**.0**.**0**0 г. около 19.30 ч. в РУ – Септември се получил сигнал от телефон 11** за извършени блудствени действия с малолетни лица в ромската махала на гр. Септември. На място на сигнала били изпратени полицейските служители - свидетелите Е.К. и Й.Б., които за изясняване на случая откарали в сградата на РУ – Септември свид. С.Ц. с двете ѝ малолетни внучки. Докато свид. Ц. и внучките ѝ изчакавали пристигането на инспектор при „Детска педагогическа стая“, който да беседва с децата, пред сградата на РУ – Септември пристигнал и жалбоподателят А.Ц. – съпруг на свид. С.Ц. и съответно дядо на малолетните момичета. След като децата заедно с бабата били повикани в сградата на полицията за снемане на обяснения по случая жалбоподателят останал навън и явно афектиран от случващото се с внучките му и леко пийнал започнал да крещи, че по неговия случай не се взима отношение. На няколко пъти било разпоредено устно на жалбоподателя от свид. К. да спре да вика на висок глас, но тъй като същият продължавал, свид. К. му съставил АУАН с бл. № 15396**/0**.0**.**0**0 г., в който приел, че А.Ц. е извършил нарушение на чл. 64, ал. ** и ал. 4 от ЗМВР. Актът бил надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя при отказ, удостоверен с подписа на един свидетел.

Въз основа на акта било издадено атакуваното НП, което било връчено лично на жалбоподателя на 13.10.**0**0 г., видно от инкорпорираната в НП разписка, надлежно оформена. Жалбата против НП била подадена от санкционираното лице чрез АНО на **0.10.**0**0 г., поради което е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 59, ал. ** от ЗАНН, изхожда от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт.

Описаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото гласни доказателства - показанията на актосъставителя Е. Р. К., на свидетелите Й.Б. и С.Ц., чиито показания съдът кредитира като обективни, последователни и логични, както и от писмените доказателства, приложени към административнонаказателната преписка и надлежно приобщени към доказателствения материал по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

На първо място съдът намира за основателно въведеното с жалбата възражение досежно липсата на пълно описание на вмененото на жалбоподателя нарушение, доколкото в АУАН и НП е дадено лаконично описание на обстоятелствата относно нарушението В издаденото НП нарушението е описано буквално по следния начин: „В явно нетрезво състояние, след като му бе разпоредено устно да не вика на висок глас пред сградата на РУ – Септември, същият съзнателно не изпълни устно полицейско разпореждане.“, като единствената разлика с описанието, дадено в АУАН, е, че в АУАН е посочено следното: „след като му бе разпоредено устно от мене...“. При така даденото описание липсва отразяване на обстоятелството кой точно е издал останалото неизпълнено разпореждане, който реквизит е задължителен предвид състава на възприетото нарушение по чл. 64, ал. ** и ал. 4 от ЗМВР, доколкото съставомерността на деянието изисква разпореждането да бъде дадено само и единствено от полицейски орган в изпълнение на функциите му. Не става ясно обаче от кого и защо е издадено това разпореждане, в какво качество и във връзка с изпълнението на каква функция е издал това разпореждане. Неясно е дори по какъв повод се е налагало жалбоподателят да не вика на висок глас. Едва от показанията на свидетелите в съдебно заседание се установи, че жалбоподателят се е намирал пред сградата на РУ – Септември във връзка с разследване на извършени блудствени действия спрямо малолетните му внуци по-рано същия ден. Същият явно е бил афектиран от случилото се и е искал по най-бързия начин да се установи и задържи извършителя, като през това време полицията вече е работила по случая. От гласните доказателства се установи

по какъв повод е издадено разпореждането, какви са били указанията на полицейския служител и респективно с какви действия не е изпълнено разпореждането. Недопустимо е обаче едва във въззивната инстанция да се установяват съставомерни обстоятелства, елементи от фактическия състав на нарушението и да се замества волята на АНО с акта на съда. Освен това липсата на посочване на три имена и длъжност на лицето, издало разпореждането възпрепятства съда да извърши проверка дали същото има качеството полицейски орган.

Посоченото от своя страна се явява нарушение на чл. 4**, т. 4 и 5 от ЗАНН чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което директно нарушава правото на защита на жалбоподателя, тъй като за него не става ясно въз основа на какви факти се приема да е осъществил нарушението.

На следващо място настоящата инстанция намира, че административната отговорност на жалбоподателя е погрешно квалифицирана като нарушение по чл. 64, ал. ** и ал. 4 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 64, ал. ** от ЗМВР е уточняваща по отношение на разпоредбата на ал. 1 на същата законова норма и гласи: „При невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят“. От съдържанието на посочената правна норма е видно, че същата не предвижда никакво задължение за лицата спрямо, които се отправят разпорежданията, а дава единствено възможност на органите на МВР да не издават писмени разпореждания, когато това е практически невъзможно. С оглед на това и няма как да се приеме за нарушена правна разпоредба, която не въвежда конкретния задължения за някого, а единствено оправомощава определени лица. Коректната правна квалификация в случая, доколкото на санкционираното лице се вменява неизпълнение на устно полицейско разпореждане, изисква задължително посочване на чл. 64, ал. ** във връзка с чл. 1 във вр. с ал. 4 от ЗМВР. Констатираното е абсолютно основание да се отмени наказателното производство с оглед неправилното квалифициране на поведението на нарушителя, дори и да се приеме, че с поведението си жалбоподателят действително е нарушил устно дадено разпореждане от полицейски служител.

Отделно от това по делото не се установи да е била налице невъзможност

за издаване на писмено разпореждане, която да е обусловила необходимостта от издаването на устно такова. Както е посочено и в самото НП поведението на жалбоподателя, изразяващо се във викане на висок глас, е било извършено пред самата сграда на районното управление в Септември, поради което още повече буди недоумение каква е била пречката на жалбоподателя да бъде съставено писмено разпореждане.

Но дори и АНО да беше дал коректната правна квалификация в конкретния случай не се установи да са налице всички съставомерни признаци на деянието по чл. 64, ал. 1 от ЗМВР, а именно не се доказва необходимост „за изпълнение на възложените функции“ на полицейските органи от разпореждане към жалбоподателя „да не вика на висок глас“. Разпоредбата на чл. 61, ал. ** от ЗМВР предвижда, че „за осъществяване на индивидуалната превенция на правонарушенията полицейските органи извършват действия по отношение на лица, за които има достатъчно основание да се предположи, че ще извършат престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред“. От разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели се установи, че жалбоподателят е говорил на висок глас пред сградата на районното управление в Септември, като е изказвал недоволство, че полицията не работи по неговия случай. Но това говорене на висок глас само по себе си по никакъв начин не сочи на основание да се предположи, че лицето ще извърши престъпно или друго противоправно действие, което застрашава обществения ред и което негово поведение да дава основание за превенцията по чл. 61, ал. **, вкл. когато тя се представи като разпореждане по чл. 64 от ЗМВР. По този начин и да не бяха налице допуснатите съществени процесуални нарушения, по делото не се установи по безспорен и категоричен начин жалбоподателят да е осъществил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение.

Изложеното дотук обосновава извод за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление, което е основание за неговата отмяна.

Само за пълнота на изложението и без това да променя изхода от правния спор следва да се отбележи, че настоящата инстанция не споделя доводът на жалбоподателя, че при даденото описание на нарушението е налице смесването на фактическите състави по отношение на санкционните норми на

чл. **57, ал. 1 от ЗМВР и чл. **64, ал. 1 от ЗМВР. Посоченото в НП описание на нарушението, макар и лаконично, съвсем правилно е подведено под санкционната норма на чл. **57, ал. 1 от ЗМВР, която предвижда, че при неизпълнение на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, лицето се наказва с глоба от 100 до 500 лв. Разпоредбата на чл. **64, ал. 1 от ЗМВР от друга страна санкционира противозаконното пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си, но нито в АУАН, нито в НП са изложени факти и обстоятелства, сочещи да е било налице противозаконно пречене от страна на жалбоподателя.

Съобразно изхода на спора, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН право на разноси има жалбоподателя, като своевременно искане за присъждането им е направено още с жалбата. По делото обаче не са представени доказателства действително да са извършени такива, нито какъв е техният размер, поради което няма как да бъдат присъдени.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Районен съд - Пазарджик

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № **0**0-340-01-№5/10.0**. **0**0 г., издадено от Началник към РУ - Септември при ОДМВР - Пазарджик, с което на А. И. Ц., ЕГН: *****, от гр. Септември, обл. Пазарджик, ул. „*****“ № **, за нарушение на чл. 64, ал. ** и ал. 4 от ЗМВР, на основание чл. **57, ал. 1 от ЗМВР е наложено наказание "глоба" в размер на 150 лв.

Решението може да се обжалва пред Административен съд - Пазарджик в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____